

Poštnina plačana v gotovini.

Leto I.

1931.

Štev. 5

Posamezna številka 50 p. Celoletna naročnina 6 Din. Uredništvo in upravnništvo :
Ljubljana, Marijin trg 4. - Izdajatelj in urednik : P. Krizostom Sekovanič O. F. M.
Tisk tiskarne Makso Hrovatin v Ljubljani

Stopimo pred majniško Kraljico!

Vsak dan v mesecu majniku stopimo pred nebeško Gospo in jo vprašajmo: »Marija, kaj hočeš od nas!?« Božja Mati nam bo odgovarjala: »Hočem, da ljubite mene in moje nebeško Dete. Hočem, da se iznebite svojih grehov, ki tako kruto žalijo Jezusa in mene. Hočem, da prenehate z vašo neubogljivostjo in trmo napram staršem. Hočem, da zatrete v sebi nevoščljivost in skopost, prepirljivost in laž. Hočem, da prejmete mojega božjega Sina, evharističnega Kralja, v svoje srce vsaj vsako nedeljo majnika, če vam tega ni mogoče tudi med tednom. Hočem in želim, da postanete svetniki!«

Ljubi moji prijatelji! Zdaj v začetku Marijinega meseca napravite trden sklep: »Kraljica mojega srca, poslušati te hočem! Naj se zgodi tvoja volja in volja tvojega božjega Sina. Hočem postati svetnik.«

Smehljaje gleda majniška Gospa na vas in vas vprašuje: »No, otroci, kaj bi pa vi radi od mene?«

Marija! Poslušaj te ljubeznive beračke. Veliko ti imajo povedati. Radi bi te prosili za atka in mamico, za dedka in

babico, za bratce in sestrice. Radi bi te prosili za zdravje, za rešitev iz pomanjkanja, siromaštva, iz velike stiske. Radi bi te prosili za vse letošnje prvoobhajančke, da bi Tvojega Sina vsi vredno prejeli. Radi bi te prosili za vse uboge otroke, ki so pripuščeni samim sebi in se nihče zanje ne meni, za vse tiste nesrečne dečke in deklice, ki so padli v

Marija! Poslušaj te ljubeznive beračke! Veliko ti imajo povedati.

roke brezvestnih pohujšljivcev, pa še za preganjane otročiče v Rusiji; radi bi te slednjič prosili, da bi »Lučka« zasvetila tudi tistim otrokom, ki je do zdaj še ne poznajo, da bi vsi otroci postali po njej svetniki.

Majniška Kraljica se vam še vedno smehlja. Izpolnila bo vse vaše želje, če boste vi izpolnili njene.

Danes je Jezus ves moj!

Potrkal je na vrata mojega srca:
»Otrok moj ljubi, ali si doma?
Tvoj Pastir te čaka.
Odpri! ker draga je minuta vsaka.«

Moj Jezus pred vrati stoji;
rosa se mu v laseh blesti.
Ves je dober in blag;
pogled mu je nebeško sladak.

V pomladno jutro sem šel za njim.
Osrečil me je, da ves gorim.
Lilije mi v srcu zdaj cveto
in angeli mi psalme pojo.

Jezus pa je ves moj;
sredi srčnih lilij stoji
in mi svoj sladki blagoslov
brez prestanka deli.

Danes le njega zrem pred seboj —
Pastirja dobrega,
najboljšega Prijatelja. —
Danes je Jezus ves moj!

Ljubi moji prvoobhajanci!

Ko vam je vaš gospod katehet povedal, da boste smeli prav kmalu prejeti prvo sveto obhajilo, od tedaj dalje je vaše življenje drugačno, resnejše, svetejše. V vaših srcih trepeče sveto hrepenenje. Kako skrbno se varujete vsakega greha, ker se bojite Jezusa raniti. Zdaj mnogo raje molite in zahajate pogosteje v cerkev, da obiščete Gospoda, pod podobno kruha pričujočega, da mu razodenete, kako zelo težko že čakate njegovega prihoda v vaše srce. Starši in predstojniki se veselijo, ker ste tako pridni, radi ubogate, se z veseljem učite, živite lepo v miru z drugimi otroci, se varujete laži in kletvic. Čas priprave na prvo sveto obhajilo je zares svet čas. Nebeška vrata so vam zdaj na stežaj odprta, peklena vrata pa so zaprta. Knez pekla mora molčati. V teh blaženih dneh govori samo eden z vami, veliki Bog, ki se bo

Jezus prihaja k vam.

na dan prvega svetega obhajila z vami tesno sklenil — vaš Jezus, ki vam bo prinesel prvo srečo. Prvo srečo! Kajne, vi ne morete zapopasti, kako naj postane Jezus, vaš ljubljeni bratec, popolnoma vaša lastnina. Razum vašega gospoda kateheta, vašega škofa, celo svetega očeta v Rimu, ne more zapopasti, kako naj razumete vi? Vi morete samo strmeti in verovati, da vas čaka tako velika sreča. Radujte se torej s hrepenečim srcem, da je Jezus tako dober do vas.

Kako boš preživel čas priprave na prvo sveto obhajilo?

- 1.) Opravljaj z veliko pobožnostjo svojo jutranjo in večerno molitev!
- 2.) Vsak dan obišči ljubega Jezusa v cerkvi in zmoli Oče naš, da bi vredno prejel Gospoda!
- 3.) Starše in predstojnike ubogaj na prvo besedo!
- 4.) Bodi vesel, ne pa razposajen!
- 5.) Pogosto se spomni med dnevom, da je najlepši dan tvojega življenja že zelo blizu.
- 6.) Skrbno se varuj vsakega, tudi najmanjšega greha!

Kako naj obiščem Jezusa?

Stvar je zelo preprosta. Ko stopiš v cerkev, se pokrižaj z blagoslovljeno vodo, poklekni in moli:

Molimo te, Gospod Jezus Kristus, tukaj in po vseh tvojih cerkvah in te blagoslovljamo, ker si s svojim križem svet odrešil.

S to lepo molitvijo je pozdravil sv. Frančišek Asiški evharističnega Jezusa, kadarkoli je stopil v cerkev.

Molitev je kratka, zato jo boš prav gotovo opravil zbrano. Nato zopet vstani, pripogni koleno do tal, se pokrižaj z blagoslovljeno vodo in počasi odidi iz cerkve.

Tako obišči ljubega Jezusa vsaj enkrat na dan!

Bela ovratnica

Karol Pité (Pittet) je bil gojenec nekega zavoda v francoskem mestu Ruan (Rouen). Bil je zelo nadarjen in marljiv, vedno najboljši v svojem razredu.

Že dolgo se je veselil prvega sv. obhajila. Ko je prišel veliki dan in je ljubi Jezus stopil v njegovo srce, tedaj je žarel njegov obraz sreče in blaženosti.

V zavodu je bila navada, da so vsi prvoobhajanci na predvečer tega slavnostnega dne oddali ravnatelju listič, na katerem so bili zapisani trdni sklepi.

Karol je zapisal: »Sklenem, da bom nosil belo ovratnico prvega sv. obhajila toliko časa, dokler ne bom storil smrtnega greha.«

Ravnatelj je bil ganjen radi dečkove preprostosti in mu je rekel: »Govori s svojo materjo! Če se strinja s teboj, potem boš sklep lahko izpolnil.« Mati je prišla in mu dovolila, da sme nositi belo ovratnico. Štirinajst dni jo je že nosil, ko so ga pričeli tovariši radi tega zbadati, Karol pa se za to ni zmenil.

Pa je stopil k njemu nekega dne tovariš ter mu dejal: »Karol, zakaj nosiš vedno belo ovratnico? Vsi se ti smejimo.« Deček ni dal miru, dokler mu Karol ni skrivnosti razodel. Zvečer so vedeli vsi tovariši, kaj pomeni Karlova bela ovratnica. Zdaj se niso nič več norčevali iz njega, ampak so zrlj vanj z nekim posebnim spoštovanjem. Pazili pa so tudi, kdaj si bo nadel ovratnico kake druge barve. Toda čakali so zaman.

Leta so minila. Francija je bila v vojski s Prusijo. Tudi Karol, ki se je razvil v krasnega mladeniča, je bil poklican na bojno polje v januarju 1871. in se je izkazal vedno kot hraber junak. Po vroči bitki je ležal smrtno zadet v mrzlem snegu. Vojaški duhovnik se mu približa, da bi ga spovedal.

»Častiti oče,« zašepeče Karol smehljaje, »šele pred tremi dnevi sem se spovedal in se ne spomnim nobenega greha.

Prosim vas za sveto obhajilo in sveto poslednje maziljenje. Pa še eno prošnjo imam. Glejte, tu imam belo ovratnico. Po moji smrti jo pošljite moji materi in ji povejte, da sem jo nosil do zadnjega vzdihla in da je nisem omadeževal z ničemer drugim kot s svojo krvjo, ki sem jo prelil za domovino.«

Po prejemu svetih zakramentov je izdihnil svojo lepo dušo.

»Glejte, tu imam belo ovratnico...«

Ljubi moji prvoobhajančki, tudi vi storite kar danes trdni sklep, da ne boste od dneva prvega sv. obhajila dalje dobrega Gospoda Jezusa nikdar več razžalili s smrtnim grehom, ampak da boste belo lilijo svojega čistega srca nosili skozi vse življenje do vaše lepe smrti.

Zopet deset nagrad.

Popišite mi slovesnost prvega sv. obhajila, pri kateri ste bili navzoči bodisi kot prvoobhajanci, bodisi kot gledavci. Deset dobrih spisov bo nagrajenih, najboljši spis pa bo poleg tega še priobčen v »Lučki«. Časa imate do 23. junija.

Zinkino prvo sveto obhajilo.

Zinka je z nedopovedljivim hrepenenjem pričakovala najlepši dan svojega življenja, dan prvega svetega obhajila. Vsako jutro, ko se je zbudila, je vzdihnila k Zveličarju: »Dobri Jezus, pomagaj mi, da te bom pobožno prejela v svoje srce!« Vsak dan po šoli je obiskala Gospoda v cerkvi. Uprla je svoje velike oči v tabernakelj in mislila samo na svojega ljubljenega nebeškega Prijatelja.

Starše je na migljaj ubogala, do bratcev in sestric je bila vedno dobra in prijazna. Pri igri je bila vesela, toda nikdar razposajena. V šoli je s pazljivostjo in pridnostjo delala gospodični veliko veselje.

Tako se je pač imela Zinka po vsej pravici veseliti tega slavnostnega dne, ker je vedela, da bo Jezus rad prišel k njej.

Pa se je zgodilo tedaj nekaj zelo žalostnega. Dva dni pred obhajilnim praznikom se je vrnila Zinka iz šole vsa bleda, s črno podplutimi očmi; korak ji je bil truden in negotov.

Mamica jo je prestrašena vprašala: »Zinka, povej, kaj se ti je zgodilo?«

»O mamica, vrat me boli. Skoro ne morem več dihati.«

Mamici je postalo tesno pri srcu. Kaj če je to davica!? Položila je Zinko v posteljo in odhitela po zdravnika.

Dobri stari doktor je ravno obedoval, pa se je takoj dvignil in odhitel k mali bolnici. Tudi on je imel deklico prav rad, ker ga je na cesti vedno tako prijazno pozdravila. Preiskal jo je in jo pogladil po laseh:

»Nič se ne boj! Kmalu boš ozdravela.«

Tedaj je odprla Zinka svoje trudne oči in je boječe zašepetala: »Ali mi bo pojutrišnjem že dobro?«

Zdravnik je stiskal vročo dekličino roko in se prijazno smehljajal: »Brez skrbi! Vse bo dobro. Le pridno zaspi!«

Zunaj je dejal doktor materi: »Davica je. Za zdaj še ni nevarnosti. Noben otrok ne sme k njej v sobo. Držite se vsega natančno, kot bom odredil in bolezen bo kmalu izginila.«

»Uboga Zinka!« je vzdihnila mati. »Tako se je veselila in zdaj ne bo deležna te velike sreče.«

Zdravnik je odšel, mati pa je stopila k Zinkini postelji.

»Mamica, ali bom v nedeljo že zdrava?«

Materi so zablestele solze v očeh, ko se je sklonila k njej in ji rekla: »Prepustiva vse ljubemu Jezusu. Kakor bo On odločil, tako bo najbolje. Nič se ne boj, saj je Jezus tvoj Prijatelj.«

Zinka se je nasmehnila in je zaspala.

Drugi dan je hitel gospod župnik obiskat Zinko. Kako zelo je pomiloval ubogo dekletce! Saj je vedel, da je hrepnela po Zveličarjevem prihodu bolj kot vsi drugi otroci. Sirotica bo morala na to srečo čakati še več tednov.

»Toda — ali je to potrebno?« vzklikne na glas. »Ali ji ne morem te sreče pripraviti že jutri? Zinka sicer ne sme in ne more v cerkev, Jezus pa pride vendar lahko k njej.«

Ob tej veseli misli je blagi duhovnik pospešil svoje korake in kmalu je stal ob Zinkini bolniški postelji. Ne morete si misliti, kako se ga je deklica razveselila.

»O gospod župnik,« tako mu je hitela pripovedovati, »nobenih bolečin ne čutim več. Sem že popolnoma zdrava in jutri bom lahko prišla v cerkev.«

Duhovnik pa ji odvrne: »Jutri pač še ne boš smela iti nikamor, ker bi lahko otroci nalezli od tebe davico. Potem bi zboleli kot ti. Tega vendar ne boš storila?«

»Nikakor. Tega pa ne,« vzdihne Zinka. »Toda — toda — tako rada bi prejela ljubega Jezusa...«

Pri teh besedah se je skrila pod odejo in je milo zajokala.

Gospod župnik pa jo je tolažil: »Ne bodi žalostna, dobra deklica. Jutri zjutraj bom prišel k tebi z ljubim Jezusom. Prvo sveto obhajilo boš prejela tu v sobi.«

Tedaj je vrgla Zinka odejo z obraza; solze so izgubile vso grenkobo. Smehljaje je vzkliknila: »Kakšna sreča! Jezus bo torej prav zares prišel k meni!? Zdaj je vse dobro; nič več ne bom jokala.«

*

Naslednje jutro je vzšlo solnce v čudovitem kraljevem sijaju. Slovesnost prvega svetega obhajila je pravkar končana. Zvon v stolpu mogočno zadoni, iz cerkve pa pride prav počasi dvanajst belo oblečenih deklic, z venčkom na glavi in z gorečo svečo v roki, pa z Evharističnim Kraljem v srcu, ki so ga danes prvič prejele. Deklicam sledijo štirje ministranti v rdečem talarju in čipkasti srajci; dva izmed njih pozvanjata s srebrnimi zvončki. Vrata se odpirajo in ljudje poklekajo pobožno in se klanjajo Bogu, ki ga ne-se gospod župnik pod podobo kruha bolni Zinki.

Bolniška soba je bila okrašena s cvetjem in zelenjem; mamica je postavila čudovito lep oltarček, na katerega je položil duhovnik Najsve-tejše. Nato je pokleknil in je molil glasno molitev priprave za sveto obhajilo, kateri je Zinka pazljivo sledila. — Prišel je stokrat blaženi trenotek. Duhovnik je dvignil sveto Hostijo in jo položil presrečni deklici v srce.

Duhovnik je dvignil sveto Hostijo.

Nato je bilo vse tiho v sobici. Zinkin obraz je žarel v belih blazinah kot v zamaknjenju, njeno srce pa je kipel v nedopovedljivi radosti: »Jezus, zdaj si ves moj, zares si ves moj!«

*

Gospod župnik je odšel k dečkom in deklicam, ki so čakali vsled nalezljive boleznii zunaj, in jim je govoril o Zinkini veliki sreči.

Pet tednov pozneje pa je klečala Zinka zdrava sredi svojih tovarišic pri obhajilni mizi in je drugič v življenju prejela svojega Zveličarja v srce.

Ko se zbudiš.

Ko se zjutraj zbudiš, naj bo tvoja prva misel: Jezus. Takole mu reci: »Pozdravljen, ljubi Jezus! Danes hočem delati vse iz ljubezni do tebe. Kar bom mislil, želel, govoril, delal, se učil in igral, vse naj bo tebi posvečeno!« Tako bo cel dan — Jezusov dan, ves dan bo ena sama molitev.

Med oblačenjem in umivanjem misli na Jezusa. Nato poklekni in opravi iz molitvenika jutranjo molitev!

Jezus — naš Kralj.

Ali veš, naš Jezus mali:
za Kralja smo te danes
izbrali.

Tvojega križa žar
in trnjeve krone odsvit
nam je v srce razlit.

Izpil si kelih gorja
in za nas si umrl
in iz groba si prišel
v svitu zvezdá.

Ko si nam danes stopil
v srce,
smo te za Kralja izbrali.
Vse dni do konca
ti bomo zvesti ostali.

Neugnani Drago ali: Kako deluje milost božja v nepokvarjenem otroškem srcu.

3. Kdo je zločinec?

(Nadaljevanje.)

Drago je bil ves divji, da so ga ujeli kakor podgano v past in se je vrgel z vsemi močmi nad vrata, da bi jih snel. Toda bila so trdna; trikrat se je zaletel vanja, a zastonj, le ramo si je obtolkel. Nato je odnehal.

»Hudobna ženska! Joj, kako se mi gnusi! In Julka še hoče, naj jo prosim odpuščenja. Takšno hudobno babo! ... Kako naj se maščujem? ...«

Drago se ogleda na vse strani, pa ne najde nič pripravnega.

»Njeno ročno delo, ki ga je pustila tukaj, bi pač lahko raztrgal, toda kaj mi to pomaga, bo pa drugo naredila. Joj, da moram biti tako nesrečen in moram živeti pri tej coprnici!«

Drago se usede, nasloni komolca na kolena, si podpre glavo z rokami in se zamisli. Čim bolj pa je/premišljeval, tem bolj mu je z lica izginjal hudobni izraz, pogled je postal vedno bolj mil, oči so se mu orosile in nazadnje mu je preko lic zdrknila solza.

»Mislim, da ima Julka vendarle prav. Teta bi bila manj hudobna, če bi bil jaz boljši; jaz bi bil manj nesrečen, ako bi bil bolj potrpežljiv, ali pa, ako bi mogel biti krotak in vdan kakor Julka ... Ubožica! Slepa je! In čisto sama je ves čas, dokler njena sestra Micika dela. Ves dolgi dan se mora dolgočasiti! ... In vendar se nikoli ne pritožuje, nikoli ne jezi, ampak je vedno dobra in se samo smehlja! ... Res je starejša od mene, petnajst let ima, jaz pa šele trinajst. Pa kaj mi pomaga, tudi ko bom star petnajst let, ne bom tako dober kot ona. Ne, ne, dokler bom s to gnusno teto skupaj, se ne bom mogel nikoli poboljšati ... Oho, kaj je pa to?« Brž plane pokonci. »Kakšen hrup! Kaj neki imajo? Da morajo ta vražja vrata biti zaprta! O, izvrstna misel! Ubijem šipo pa se izmažem.«

Drago pograbi klešče, brez pomišljanja razbije eno šipo v steklenih vratih, vtakne skozi napravljeno odprtino svojo glavo in ramena; šlo je zelo težko in opraskal si je roke in rame, pa vendar se mu je posrečilo. Ko je bil zunaj, je stekel po stopnicah najprej v kuhinjo, kjer pa ni bilo nikogar, nato pa je odprl vežna vrata in stopil na cesto. Tu pa zagleda veliko množico, ki vodi v svoji sredi gospo Mišmaško; za njo stopa mož v jopiču, ki ga tudi drži in vleče množica. Gospa Mišmaška kriči; možak kolne, množica kriči in kolne; v ta dirindaj pa se mešajo vreščeči glasovi Metke, ki se hoče gospe Mišmaški prikupiti pa zato zmerja ljudi, ki gospo spremljajo. Ko vidijo, da je Drago vrata odprl, pridejo vsi na dvorišče, posadijo gospo Mišmaško na stol, Metka pa za-

jame pri vodnjaku sveže vode ter devlje svoji gospodinji na oči mrzle obkladke. Mišmaška pa kriči:

»Mirovni sodnik, pripeljite mi mirovnega sodnika, da mu zatožim zverino, ki me je oslepila! Pojdite vendar po mirovnega sodnika!«

Metka: »So že šli, gospa. Gospod sodnik bo v četrť ure tu.«

Mišmaška: »Dobro pazite na zločinca! In zvežite ga! In pazite, da vam ne uide!«

Mož v jopiču: »Ali se morda hočem izmuzniti, baba stara? Enkrat sem z bičem udaril, pa toliko vpitja in taka reč! Kolikokrat v svojem življenju sem že mahnil, pa še nikoli nisem imel takih sitnosti!«

Metka: »Ali je to kaj čudnega? Saj ste jo vendar z bičem usekali po očeh, lump!«

Mož v jopiču: »Kaj me pa togoti s svojimi traparijami! Salabolt, kakšen jezik ima! Pa pravijo, da ženske niso odločne! Svoj živ dan še nisem srečal podobne! Kakšne litnije mi je natrobezljala!«

Neki možak: »Ali ste jo zato morali usekati z bičem?«

Mož v jopiču: »No, enkrat potrpljenja mora zmanjkati, posebno še, ker ga veliko nikoli imel nisem.«

Drug možak: »Ženska vendar ni mož, smejte se ji, ni je pa treba udariti!«

Mož v jopiču: »To da je ženska? Huda je za dva možka, da veste!«

(Dalje prihodnjič.)

POŠTA MALEGA JEZUSA

Prejel sem 234 pisem. V poštev za nagrado jih je prišlo 117.

Odgovor na vprašanje »Kaj bo storil urednik z Jezusovimi dnevi« se glasi:

»Urednik bo lističe natančno pregledal, da bo videl, kako otroci napredujejo v lju-

bezni do Jezusa. Na praznik Sv. Treh kraljev pa jih bo položil božjemu Detetu v jaselce kot božično darilo.« *

Nagrado prve vrste dobe: Rasperger Stanko (Ljubljana), Metka Betriani (Kočevje), Zupan Karol (Ptuj), Lilija Barlé (Maribor), Rihterič Stanko (Sv. Benedikt), Ponikvar Ivanka (Dobropolje), Kotnik Al. (Ljubljana), Ciuha Minka (Dobrova).

Nagrado druge vrste dobe: M. Vrabl (Sv. Benedikt), Jerša St. (Št. Vid), Dobrila Petra (Ljubljana), Zubalič Nada (Ljubljana), Marijan Šiferer (Kočevje), Kušar Jože (Dobrova), Janežič Sl. (Dobrova), Herman Stanislava (Šmartno ob Dreti), Mazovec Polona (Ljubljana), Stolekar Marta (Fram), Klemenčič Angela (Vidanovci), Dreo Vida (Morje), Muhič Alojzija (Ljutomer), Plohl Jožef (Ptuj), Božič Marijan (Sv. Benedikt), Suhadolc Tone (Dobrova), Tomec Emila (Ljubljana), Medic Ana (Kočevje), Mole Franc (Št. Vid), Kodrič Hipolita (Fram), Zubalič Draga (Ljubljana), Razinger Franci (Gorje).

Ti vsi so bili izžrebani. Nekateri ste mi napisali zares zelo lepa pisma. Žal, ne morem vseh priobčiti. Naj sledi danes le par najboljših.

*

Prečastiti p. Krizostom!

Urednik se bo lističev silno razveselil, posebno pa še, če jih bo veliko. Vzel jih bo in jih nesel pred božje Dete ter ga prosil, naj še nadalje navdihuje otroke k bogoljubnemu življenju, jim utrjuje vero in jih uči pridnosti in ubogljivosti. In božje Dete bo uslišalo urednikovo prošnjo in otroci bodo mnogo bolj pridni in ubogljivi. Pa tudi božje Dete bodo ti lističi razveselili. Tem raje bo uslišalo urednikovo prošnjo, ker bo videlo, kako zelo ga otroci ljubijo. In to ljubezen jim bo poplačalo z milostjo in svojim blagoslovom, ki ga bo delilo po vsej zemlji.

»Jezusovi dnevi« vplivajo name prav dobro. Mnogo bolj priden sem že. Vsak večer vzamem v roko svinčnik in z veseljem zapišem vsa dobra dela, ki sem jih storil. Če pa moram zapisati kako slabo delo, se me polasti neka žalost in takoj sklenem, da se bom poboljšal. Z »Jezusovimi dnevi« imam pravo veselje. Preglavic mi, hvala Bogu, ne delajo. Sedaj sem že mnogo boljši in tudi raje hodim v cerkev. Nekateri drugi dijaki se med sveto mašo smejejo, jaz pa se ne maram z njimi družiti. To pa priznam, da še mnogokrat po-

zabim moliti jutranjo molitev, večerno pa popolnoma redno opravljam. Ubogam rad! Jezusa obiščem večkrat, le takrat ga ne, če ne grem nič od doma. Tudi med dnevom in pri učenju mislim nanj.

Rasperger Stanko, I. c drž. klas. gimn. v Ljubljani.

Prečastiti gospod!

Urednik bo lističe pregledal in ko bo videl, da so se otroci poboljšali, bo zelo vesel. Jezusovi dnevi mi ne delajo nič preglavic, ampak še veselim se jih. Zaradi Jezusovih dni sem se poboljšala v svojem življenju. Na jutranjo in večerno molitev sedaj nikoli več ne pozabim, ker se vedno spomnim na Jezusa. Sedaj raje ubogam, ker vem, da bo Jezus vesel, ko bo zvedel. Jezusa grem vsak dan obiskat, ker vem, da se bo Jezus razveselil. Med učenjem skoro vedno mislim na Jezusa. Večkrat pripovedujem doma, kaj nam je gospod katehet povedal v šoli. Ko grem včasih Jezusa obiskat, rečem vsakemu, ki ga vidim, naj gre z menoj. Pa vsakdo reče, da gre. Vedno pazim, da ne naredim nobenega greha, če bi ga pa naredila, bi šla pa k spovedi.

Metka Betriani, učenka I. a r. V. n. š. v Kočevju.

Prečastiti gospod!

Ne vem, kaj boste naredili z našimi listki. Samo mislim si, da jih boste shranili in nas Jezusu priporočili. Jezusovi dnevi mi delajo veselje. Raje ubogam in se hitro spomnim na jutranjo molitev, ker raje napišem v listek križ kakor pa ničlo. V cerkev grem težko vsak dan, ker sem daleč od nje doma. Tudi svoje domače sem že opomnil, da bodo prejeli za Veliko noč sveto obhajilo. Hvala Vam, gospod, za te dneve! Zdaj bolj z veseljem pazim pri krščanskem nauku in si lahko vse zapomnim. Naše listke Vam bodo poslali naš gospod katehet.

Vsi »Lučkarji« Vas pozdravljamo! Vam hvaležni

Zupan Karol, V. razr. Breg, Ptuj.

Častiti gospod pater Krizostom!

Urednik se bo lističev zelo razveselil. Nesel jih bo na Jezusov oltar s pripombo, da so od njegovih malih apostolov. Jezusovi dnevi vplivajo name silno blagodejno. Seveda mi delajo veliko veselje. Preglavice pa delam le jaz Jezusovim

dnevom s vsojimi grehi. V duhovnem življenju sem se resnično zboljšala. Večerne in jutranje molitve nisem pozabila prej, kaj šele sedaj. Pri uboganju gre včasih dobro, včasih slabo. Kadar grem v šolo, obiščem Jezusa. Častita sestra nam vsako jutro čita o Kristusovem trpljenju, zato nanj ne pozabim. Da sem v posvečujoči milosti božji, ne dvomim. Tako, gospod Krizostom, vprašanja so končana. Če nisem odgovorila prav, jih vrzite v koš, če ne pa mi boste mogoče poslali nagrado.

Pozdravlja Vas Liliya Vaša, ki se povsem zanaša, da vsaj odgovor dobi, ker Vas iz srca časti.

Liliya Barle, 4. r. v Mariboru.

Častiti gospod!

Resnično Vam povem, da sem se vseh »Lučk«, ki so do zdaj izšle, zelo razveselil. Tudi 4. številko že željno čakam. Na prvo vprašanje Vam odgovorim, kar mislim! Mislim si, da boste listke primerjali drug drugemu, koliko so se otroci poboljšali. Naznanjam Vam, da mi Jezusovi dnevi ne delajo preglavic. Vesel vzamem v roke vsak večer svinčnik in napišem, kar sem storil ta dan dobrega in slabega.

Z odličnim spoštovanjem in iskrenimi pozdravi

Stanko Rihterič, učenec IV. r., Sv. Benedikt v Sl. g.

Ljuba »Lučka«.

Zelo sem zadovoljna s prilogami »Lučke«. Precej sem uganila, da bo urednik naše lističe pregledal, če smo se mi, mali neverniki, kaj izpreobrnili. Jezusovi dnevi so mi všeč. ne pa v preglavico. Jaz sem se izpreobrnila tako, da skoraj vsako jutro in vsak večer opravi molitve in raje ubogam. Pa tudi večkrat mislim na Jezusa. O Jezusu se pa menimo vsak dan, ko gremo iz šole. Sedaj je ravno tisti čas, ko je Jezus trpel za nas. Tebi predraga »Lučka« pa želim, da bi nam svetila mnoga leta.

Pozdravljena »Lučka«!

Ponikvar Ivanka, učenka IV. r. v Dobrempolju.

Velečastiti gospod!

Mene »Lučka« zelo veseli in jo že komaj pričakujem vsak mesec. Posebno se mi dopade povest o Neugnanem Dragotu.

Pač zopet en dokaz, kako se godi otrokom, če jim v mladosti umro starši. Zato je pač dolžnost vsakega otroka, da spoštuje in ljubi starše, dokler jih ima, da ne bo potem solz pretakal, ko bo že prepozno.

Mislim, da bo gospod urednik Jezusove dneve vpisal v kako zlato knjigo in jo potem dal na oltar presv. Srca Jezusovega. Jezusovi dnevi mi zelo ugajajo in imam z njimi veliko veselje. V duhovnem življenju sem se precej izboljšal. Tudi večerno in jutranjo molitev bolj zbrano in redno molim. Ubogam pa sedaj veliko raje, ker se bojim, da bi moral v Jezusove dneve narediti 0 namesto + in potem ne bi prižgal lučke. Jezusa obiščem, kadar le morem, saj je on sedaj moj najboljši prijatelj in varuh, ko sem daleč od doma. Med učenjem in prostim časom prav pogostokrat mislim na Jezusa iz zgornjega vzroka. O ljubem Jezusu zelo rad govorim in tudi tovariše spodbujam, da pogosto mislijo na Jezusa in se zanj premagujejo. Najbolj pa prosim Jezusa in Marijo, da ju ne bi kedaj razžalil s kakšnim grehom, posebno s smrtnim.

Kotnik Alojz, I. b r. kl. g. v Ljubljani.

Prečastiti gospod pater!

Gospod urednik bo položil naše lističe na oltar in jih bo Bogu daroval. Jezusovi dnevi mi zelo ugajajo. S temi lepimi lističi imam veliko veselje. Nanje zapisujem po pravici vsak dan. Zaradi Jezusovih dni sem se že precej poboljšala.

Na jutranjo in večerno molitev nikoli ne pozabim. Ubogam tudi rada. Jezusa ne morem vsak dan obiskati, ker je cerkev bolj oddaljena. Med dnevom pri učenju in delu tudi mislim na Jezusa. O ljubem Jezusu tudi rada govorim. Drugih pa ne morem tako pridobivati, ker so skoraj vsi ljudje pošteni. Zelo pazim, da sem iz ljubezni do Jezusa v posvečujoči milosti.

Ciuha Minka, učenka IV. razr. na Dobrovi.

V zadnjih dveh tednih sem dobil mnogo dopisov in pesmic za »Lučko«. Priobčiti nisem mogel prav ničesar, ker sem vse prepozno prejel.

Urednik.

Jezusovi dnevi

Mesec

Navodilo

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanja z „da“, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z „ne“, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil.

Vse za Jezusa!

Ime:

Kraj: Razred: